

Sygn. akt IV KO 100/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie przeciwko W.L. ,
oskarżonemu o czyn z art. 234 k.k. i art. 238 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §
2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 15 listopada 2017 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt IX Ka (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Okręgowemu w R..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. warunkowo umorzył postępowanie przeciwko W.L. o czyn z art. 212 § 1 k.k., na okres próby wynoszący 2 lata. Od powyższego wyroku apelację wnieśli obrońca oskarżonego i sam oskarżony.

Sąd Okręgowy w K., w toku rozpoznania apelacji w sprawie pod sygn. IX Ka (...), powziął na rozprawie odwoławczej w dniu 21 września 2017 r., postanowienie zawierające wniosek do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi sprawy przeciwko W.L. w postępowaniu odwoławczym.

We wniosku wskazano, że w przedmiotowej sprawie pokrzywdzonym jest SSR - R.D., który niejednokrotnie był delegowany do orzekania w Wydziale [...] Karnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w K. i sędziowie tego wydziału utrzymują z pokrzywdzonym sędzią relacje pozazawodowe i koleżeńskie. Nadto o popełnieniu przestępstwa zarzuconego oskarżonemu zawiadomił organy ścigania SSO - J.K. pełniący funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w K., również orzekający w Wydziale [...] Karnym-Odwoławczym Sądu Okręgowego w K.. W tych względów, dobro wymiaru sprawiedliwości i troska o to, by rozpoznaniu niniejszej sprawy towarzyszyło społeczne przekonanie, że są one niezależne od relacji zawodowych istniejących między pracownikami wymiaru sprawiedliwości, zasadne jest – zdaniem wnioskującego Sądu – przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. do innego sądu równorzędnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu. Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Treść wskazanej w ustawie klauzuli w orzecznictwie Sądu Najwyższego sprowadza się m.in. do takich sytuacji, które niosą za sobą realne zagrożenie dla rzetelności i sprawności procesu. Rozważając sprawność procesu trzeba mieć na uwadze także i takie okoliczności, w których skuteczne i sprawne przeprowadzenie procesu wydaje się być niewykonalne bez przełamania zasady wynikającej z art. 31 § 1 k.p.k., a więc zasady właściwości miejscowej sądu.

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia przekazanie sprawy do innego sądu okręgowego pełniącego rolę sądu odwoławczego. Wynika to ze szczególnych okoliczności niniejszej sprawy, mianowicie tego, że zarzucany W.L. czyn popełniony był na szkodę SSR - R.D., orzekającego w charakterze sędziego delegowanego do Wydziału [...] Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., nadto postępowanie karne zostało wszczęte przeciwko oskarżonemu po zawiadomieniu o możliwości popełnienia

przestępstwa na szkodę wymienionego wyżej sędziego, złożonym przez Prezesa tego Sądu, również orzekającego w Wydziale [...] Karnym-Odwoławczym. Nie budzi wątpliwości, że rozważając możliwość przekazania w trybie art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy powinien mieć na uwadze te konkretne okoliczności sprawy. W przedstawionych realiach sprawy w odbiorze społecznym mogłoby zaś powstać przekonanie (zapewne nieuzasadnione), że sprawa W.L. może nie zostać rozstrzygnięta w sposób obiektywny. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się zasadnie, że dobrem wymiaru sprawiedliwości, stanowiącym przesłankę skorzystania z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. jest również, a może nawet przede wszystkim, potrzeba uniknięcia jakichkolwiek sugestii, że proces w danej sprawie mógłby być prowadzony w sposób nieobiektywny (por. postanowienie SN z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt III KO 20/03, LEX nr 78821). Przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu nie jest zatem wyrazem braku zaufania przez Sąd Najwyższy do bezstronności sędziów Sądu Okręgowego w K., ale ma na celu wykluczenie mogących powstać w opinii publicznej nieuzasadnionych wątpliwości w tej materii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy przekazał sprawę do rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w R., jako najbliższemu sądowi równorzędnemu, co ma na celu zminimalizowanie utrudnień wiążących się z dojazdami uczestników, w tym oskarżonego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

as